

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Zeynep ULUÇAY

SARI SONBAHAR / Deneme

Sonbahar sizde neyi çağırıştırır bilmem ama bana hep ayrılığı, hüznü çağırıştırır. Buna rağmen nedendir bilmem çok severim sonbaharı. Sararan yapraklarla dolu yollarda yürümek bana büyük bir haz verir. Onların hisirtisi, beni ninni dinleyen bir bebek gibi rahatlatır.

Mevsimler de aslında bir insan ömrüne benzer. İlkbaharda doğa, yeni doğan bir bebek gibidir. Her yer yemyeşil ve tabiat ana yeniden canlanmıştır. Ağaçlar, çiçekler, karıncalar, kuşlar... Hepsi yeniden doğmuş gibidir. Kışın o ölü toprağı üstlerinden atmışlardır. Sonra yaz... Cıvıl cıvıl. İnsanın gençlik dönemi gibidir. Her şeyi yapabilirsin mesela çünkü gençsindir. İnsanın en üretken dönemi gibi yaz mevsimi de üretkendir. İşçisi, çiftçisi herkes ürününü toplar bu mevsimde. Tarlalar dolup taşar ürünlerle. Herkes dışarıdadır yazları. Mesela çocuklar. Tatilin de vermiş olduğu özgürlükle eve girmek istemezler. Eğlence her yerdedir, tıpkı insanın gençlik dönemi gibi. Ama sonbahar geldi mi artık ömrün de olduğu gibi sona yaklaşmışsın demektir. O canlılık yavaş yavaş kaybolur. Ayrılık çanları çalar yavaş yavaş. İnsan ömründe de yolun yarısına denk gelir. Tabiat ana yitirir canlılığını, döker yapraklarını. Ve kış.. Tüm tabiat kabuğuna çekilir artık. Tıpkı insanın yaşlılık dönemi gibi. Her şey yavaşlar artık. Ağaçlar artık çıplak kalmıştır, çevrede beyaz örtüden başka pek bir şey göremezsiniz. İnsanın da saçlarına ak düşmüştür. Artık yolun sonuna gelinmiştir.

Sonbahar, aynı zamanda hazırlık demektir. İnsanların kış için karınca gibi evlerine yiyecek depoladıkları mevsimdir. Sonbahar sobadır mesela. Sobaların temizlenip kurulduğu, insanların etrafında kıvrılır ve kaloriferde bulamadığımız sıcaklığı iliklerimize kadar hissederiz. Soba demek, birlik demektir. Tüm aile aynı odada yatar çoğu zaman. Sobanın başında kestane için bir toplanır herkes. Sıcaklığıyla evimizi ısıttığı yetmezmiş gibi tüm ailemizin içlerini de ısıtır.

Sonbahar, yağmur demektir. Hafif yağın yağmurun altında yürümenin zevki de bir başkadır. Önce ısladığının farkına varmazsın. Ama eve vardığında bir de bakmışsındır ki denize düşmüş gibi sırlıklam olmuşsundur. Tabii ki kurulandıktan sonra doğru sobanın yanına. Bir kedi edasıyla kıvrılıverirsin.

Sonbahar, okul demektir. Çoğu öğrenci arkadaşımız şikayet etse de okuldan, onsuz da yapamazlar. Okulda kurduğumuz arkadaşlık, dostluk nerde olur ki başka? Koskoca üç ay ayrılığın ardından ipe çekeriz okulların açılmasını. Okullarda öğreniriz hayatın anlamını, sevgiyi, saygıyı...

İşte böyledir sonbahar... Herkese farklı şeyler ifade etse de herkesin "sarı sonbahar"ıdır. Sonbahar gelince bir duygusallık çöker insanın üstüne. Daha bir kırılğan, daha alıngan oluruz nedense. Çünkü veadır yaza, özlemdir bahara. Her ne olursa olsun hepimizin vazgeçilmezidir sonbahar. Daha nice sonbaharlarda görüşmek dileğiyle...

Aleyna KILIÇ

Esmâ Nur İLHAN

HAYATIN GERÇEKLERİ

Hayat, haksızlıklarla dolu
Sevgiyi hak eden de var hak etmeyen de
Sevgiye aç olan da var hayatımızda
Gerçek sevenleri göremeyenler de

Dolu dolu bardakların içinde
Kaybolup giden sırdı günler
Sanki günler, aylar, yıllar bizi kovalıyor
Sevgiye doyurmadan bizden intikam alıyor.

Al kalemi eline, yaz, dökül kağıda
Anlat sevgini; bekleme, çekinme
Haykır içindekileri, duysun herkes
Yankılansın dağ tepe o ses

Söyleyemedikten sonra neye yarar sevmek
Sevmek, sevilme işte budur tek gerçek
Elbet bu günler de geçecek
Hayat sevince yaşamaya geçecek.

Dila Nur TÜRK AH BU ANNELER

Aslında anneler bizim için çok değerlidir. Onlar bizim için çok emek verir ve onları çok işleri vardır. Mesela benim annem: Sabah 07.00'de kalkar. Dila'yı(yani beni) -zor da olsa- kaldırır, kahvaltımı hazırlar, saçımı tarar, sonra ev işi başlar. Evdekilere ikinci bir kahvaltı sofrası hazırlar, Elif'i (kardeşimi) okula hazırlar, temizliğe başlar. Benim okula gelmeme yakın bana yemek hazırlar. Ödevlerime yardım eder, akşam yemeğini hazırlar. Bu liste böyle uzar gider.

Anneler evde çok yorulurlar; peki kim için, ne için? Elbette biz evlatları için. Bütün bu koşturma bizim içindir ve bizden de sadece derslerimize çalışmamızı isterler. Bizim işimiz kolay ve sorumluluklarımız az. Sadece ders çalışmak. Bazen yardım etmek istediğimde annemin tepkisi hep aynıdır: "Aman yavrum, sen dersine çalış." Ah bu vefakar, cefakar anneler.

Aslında "anne" dediğimiz zaman insanın içinde bir kıpırtı oluşur. Kelebekler uçar içinde. İnsan annesini çok sever. Yanınızda olmazsa hemen özlersiniz mesela. Anneler bazı şeylere izin vermezler. Emin olun bizim iyiliğimiz içindir. O an belki bunu anlayamayız ama ilerde bizim iyiliğimiz için olduğunu anlarız.

Hiç annesini sevmeyen bir insan gördünüz mü? Görmediniz değil mi? Göremezsiniz zaten. Çünkü annesini sevmeyen insan olamaz. Ama diyeceksiniz ki "Çocuklarına sahip çıkmayan anneler var." Tamam, öyle anneler var maalesef. Ancak onlar da elbet bir gün anlayacaklar çocukların kıymetini. Bu duruma hak vermesem de eminim bir sebepleri vardır. Bu örnekler nadir rastlarız. Ama çocukları için çile çeken, bütün sıkıntılara katlanan anneleri hemen hemen her yerde görebiliriz.

Biliyor musunuz anneler biz mutlu olunca onlar da mutlu olurlar. Mutluluklarımızı onlarla paylaşalım. Onlar bizim koruyucu meleklerimiz. Onlara bir "off" bile demeyelim. Onların sözünden çıkmayarak bizlerin üzerindeki emekleri boşa çıkarmayalım.

Size tavsiyem sevin annelerinizi. Üzmeyin onları ve sık sık sevginizi gösterin onlara, "Seni seviyorum." diye haykırın onlara. Cennet bile onların ayaklarının altındayken daha ötesi var mı? Sizleri çok seviyoruz. Bizlerin kanatsız melekleri.

Şahsenem BATTI ÇUBUK'TA HAYAT

Ankara'ya gelirsen
Çubuk'a da uğra
Acıkırsan gözlememizi, bazlamamızı
Yanında da turşumuzu ye.
Vişnemizi ve ağılıcak kavunumuzu da unutma!

Ankara'ya gelirsen
Çubuk'a da uğra.
Çevreyi gez dolaş amma
Barajımıza ve Karagöl'e de uğra.

Ankara'ya gelirsen
Çubuk'a da uğra.
Güzeldir havası, merttir insanı
Sakın esirgeme onlardan selamını

Sude Sevilay YETGİN SOSYAL MEDYA HAYATIMIZDA

Bu karikatürde insanların sosyal medyaya ne kadar bağımlı olduklarını anlatıyor. Bir yanımızda twitter, bir yanımızda facebook bir yanımızda bilmem ne. Her yanımızı sarmış durumda sosyal medya. İnsanlarla yüz yüze görüşüp bir demlik çay bile içemez hale geldik. Artık insanlarla gönül bağımızı koparttık, genel ağ ile bağlandık. Kadınlar arasında yapılan günler whatsapp'tan, düğünler instagramdan, bayramlar twitterdan, taziyeler facebooktan yapılır oldu. Yanındaki kanlı canlı arkadaşıyla muhabbet etmeyen insanlar hiç tanımadığı insanlarla saatlerce konuşabiliyor. Ya da büyüklerini hiç ziyaret etmeyenler, facebook üzerinden yıllar önce bir kere "merhaba" dedikleri insanları eklemenin mutluluğunu yaşıyor.

Hiç gördünüz mü dışarıda gezip tozunu, oyun oynayanı? Hiç gördünüz mü sokaklarda şenlik düzenleyip eğleneni, birlikte oruç açanı? Ben cevabını vereyim: Hayır. Ama eskiden öyle miydi? Uzun uzun kurulmuş sofralar, elektrik direklerine bağlanmış rengarenk ışıklar... Bir de top patlardı mesela sabırsızlıkla beklediğimiz. Şimdi kimsenin kulakları top sesinde değil. Cep telefonlarında uygulamalar var artık. Ramazan davulcusunu bile küçücük ekrana sığdırmışlar. Orda gerçeği dururken sanala bağlı kalmak...

Sosyal medya bizi esir almış. Resmen köle gibiyiz. Hem maddi hem de manevi ona bağlanmışız. Onca para vererek aldığımız tabletler, telefonlar birer övünç kaynağı artık. Pikselleri ve megabaytları yarıştırmıyoruz, misafirliklere gittiğimizde hal hatır sormuyoruz, wifi şifresini veya şarjımız bittiyse prizini yerini soruyoruz. Bence sosyal medya kaldırılmalı. Ya da ne bileyim sınırlama getirmeli. Çünkü sevgi, saygı birlik diye bir şey kalmadı. Yuvalar yıkıldı, analar babalar sokağa atıldı, çocuklar ilgisizi, sevgisiz büyüdü. Yazık, gerçekten çok yazık. Görmek istiyorum; bayramlarda ev ev dolaşan çocukları, sokakta, evde kitap okuyan insanları, çocuklarıyla vakit geçiren anne babaları... Acaba çok şey mi istiyorum?

Günlerden bir gün, tilki ormanda sıkıla sıkıla oturuyormuş. Ne yapsam ne etsem diye düşünürken kaplumbağayı görmüş. Koşarak yanına gitmiş. Akli sıra onunla alay edecek, eğlenecekmiş. Tilki demiş ki:

-Kaplumbağa kardeş duydun mu?

Yaşlı kaplumbağa gayet ağır bir şekilde :”Neyi?” diye sormuş. Tilki ,

-Ormanlar kralı aslan herkesi büyük çınarın altında toplantıya çağırıyor ve gelmeyen de cezalandıracağını söylüyor. Hemen gidersen sen de yetişebilirsin, demiş. Kaplumbağa ilk önce inanmak istememiş ama eğer dedikleri doğruysa kralın azabından korktuğu için var gücüyle koşmaya başlamış. Tabi tilki onun arkasından nasıl kandırıldığını düşünerek gülmeye başlamış. Zavallı kaplumbağa kan ter içinde büyük çınarın altına varmış ki ortalıkta kimse yokmuş. Kaplumbağa geç kaldığını düşünerek üzülürken tavşan gelmiş. Demiş ki:

-Kaplumbağa kardeş niye üzgün duruyorsun, demiş. Kaplumbağa da,

-Sorma tavşan kardeş kralın yaptığı toplantıyı kaçırdım. Kral beni gördüğü yerde cezalandırır diye korkuyorum, demiş. Tavşan şaşırarak:

-Ne toplantısı? Kral toplantı falan yapmadı, demiş. Kaplumbağa derin bir oh çekmiş önce. Yoksa kralın azabı çok kötüymüş. Sonra olanları tavşana anlatmış. Tavşan,

- Ah tilki ah! Bu kaçınıcı? Herkese böyle kötü şakalar yapıyor. Geçen gün de maymuna evinin yandığını acele eve gitmesini söylemiş. Maymun eve gittiğinde bir de bakmış ki ortalıkta yangın falan yok. Tilkinin kötü bir şaka yaptığını anlamış ama iş işten geçmiş. Artık bu tilkiye bir ders vermenin zamanı geldi, demiş.

İki arkadaş kafa kafaya vermişler ve bir plan yapmışlar ve uygulamaya koyulmuşlar. Birkaç gün sonra tilkiye bir davet mektubu gelmiş. Tilki tam yakaladığı avın tadını çıkaracakmış ki postacı baykuş mektubu getirmiş. Merakına yenilen tilki günler sonra bulduğu avı bir kenara bağladıktan sonra mektubu okumaya başlamış. Mektupta büyük bir ziyafet verileceğini, ziyafete sadece ormanın seçkin hayvanlarının katılacağını ve sürprizlere hazır olunması yazıyormuş. Bunu duyan tilki önce bir böbürlenmiş. Çünkü kendisinin de ormanın seçkin hayvanlarından olduğunu düşünmüş. Ziyafet de ağzının suyunu akıtmış doğrusu. Günlerdir boğazından da bir lokma geçmemiş. Sonra avına bakarak : “Sana mı kaldım be!” diyerek avını serbest bırakmış. Akşama aç gideyim ki leziz yemeklerle karnımı iyice doyurayım diye düşünmüş. Akşam olmuş ve tilki en güzel kıyafetleri giymiş ve ziyafetin olduğu yere doğru yol almaya başlamış. Böyle bir adresi daha önce hiç duymamış ama karnının aç olması sağlıklı düşünmesini engelliyormuş. Davet yerine varmış ki etraf kapkaranlıkmış ve etrafta kimsecikler de yokmuş. Herhalde sürprizin bir parçası diye şüphelenmemiş. Tam kimse yok mu diye seslenecekken gözüne bir ışık gelmiş. Işık o kadar kuvvetliymiş ki tilki gözünü açamıyormuş. Bu arada kaplumbağa ve tavşan ağı tilkinin üzerine atmışlar. Tilki kurtulmak için çok çırpınmış ama bir türlü çıkamamış. Artık yalvarmaya başlamış,

-Ne olur çıkarın beni buradan. Ne isterseniz yaparım, demiş. Kaplumbağa,

-Bizle alay etmek neymiş gör bakalım, demiş. Tavşan söze karışmış,

-Tüm orman senden bıktı artık. Bizleri kandırmak nasılmış birazdan avcılar gelince anlarsın, demiş. Tilki etrafa bakınca buranın köye çok yakın bir yer olduğunu, avcılarının burada sık sık dolaştığını hatırlamış. Yaptığı şakaların ne kadar ağır olduğunu anlamış ama iş işten geçmiş. Korkudan ve çaresizlikten ağlamaya başlamış. Tam ümidini kesmişken tavşan ve kaplumbağa geri dönmüşler ve bu kadar korkunun ona yeteceğini düşünerek onu ağdan kurtarmışlar. Tilki gözyaşları içinde onlara sarılmış ve

- Çok teşekkür ederim arkadaşlar. Yaptıklarımın ne kadar kötü olduğunu şimdi daha iyi anladım, demiş. Sonra birlikte ormana dönmüşler ve artık ormanda bu şekilde kötü şaka yapan ve hayvanları kandıran kimse kalmamış. Mutlu mesut yaşayıp gitmişler.

Duygu MEŞE

YASTIK

Yalnızlık, belki de en güzel duygu
Duvarlara bakarak dalarsın uykuya
Bazen o yoldaş olur
Yalnız çıktığın o ıssız yolda.
Dertleşirsin bazen onunla
Bilirsin sana cevap vermez
Ama çok iyi dinler, hem de hiç usanmadan
Çoğu zaman onda bulursun huzuru
Kafanı koyup dalınca hayallere
Her şey geçer aklından
Yaşadıkların,
Yaşayamadıkların ve yaşayacakların
Bazen ninni söyler sana
Dalarsın birlikte uykularının en derinine
Bazen ıslanır göz yaşlarınla karanlıkta
Ama dedim ya en sadık dostundur o senin
Ne sesi çıkar, ne soluğu.
Ah bir de sabah ayrılıkları olamasa
Ayrılmak istemezsin, sınıksız sarılırsın
Ama ne fayda? Çalar saat susmaz
Ayrılrısın gözün arkada kala kala
Gün içinde hayalini kurarsın bazen
Akşam olunca koşarsın yatağına
Ve onunla dalarsın huzurlu bir uykuya

Sevinç BOZKURT
DOSTLUK

Dost sen düşerken
Arkandan bakan değil,
Seni tutup, kollayan
Başımı okşayandır.

İnsanlık kavga ile değil
Dostlukla ortaya çıkar
İyi günde, kötü günde
Dostlarımız kapılarımızı açar

Ağlarken, üzülürken
Ağlayacak bir omuz ararken
Tam her şeyden bıktım yorulduğum derken,
Dostundur uzatan elini

Sıkılırsın bazen, saçmalarsın yanında
Nazlanır, takılır , delirirsin yanında
Onunla zamanın geçer film tadında
Dostun, senin en kıymetlidir aslında.

Melike ÇAKIRGÖZ
KİTAPLARIN DİLİ / Sohbet

Kitaplar... Her biri derya deniz olan kitaplar. Bizi bize anlatan, yaralarımızı saran, çoğu zaman bizi sevgiyle kucaklayan, yolumuzu ışık tutan kitaplar... Sahi kitap deyince sizin aklınıza ne geliyor? Durun durun hemen ben, benim aklıma geleni söyleyeyim. Benim aklıma arkadaş geliyor. Her okuyuşumda beni heyecanlandıran, sayfalarını çevirirken bir dosta dokunuyormuş hissi uyandıran ve yanımdan hiç ayırmadığım bir arkadaş. Ben bu arkadaşımın hiç kavga etmem mesela. Bütün sırlarımı sadece ona anlatırım. Tıp ki onun bana anlattığı gibi.

Her zaman yanımda sabırla bekler ses çıkarmadan. Ve onu elime aldığımda coşkuyla başlar anlatmaya: Mevlanaları, Don Kışotları, Aşkın Gözyaşlarını, Çileyi, Sofinin Dünyasını... ve daha birçok şeyi. Sayfayı her çevirdiğimdeki heyecanı başka yerde bulamam mesela. Her yeni sayfa yeni bir heyecandır benim için. Bazen kitabın başkahramanı olurum, bazen de okuyucuların bile zor fark ettiği biri. Kah tarihin tozlu sayfalarında at koştururum kah ilahi aşkı ararım beşerde. Peki sen her kelimenin bende uyandırdığı renkli sahneyi görebilir misin? Ya da kitap okurken dünyadan nasıl soyutlanıp Atsız atanın Ruh Adamı olduğumu bilir misin?

Ben gerçekten düşünmeyi kitaplardan öğrendim. Hiçbir şey bilmediğimi fark ettim aslında. Ne kadar çok okursam okuyayım hep eksik kalacağımı yine kitaplardan öğrendim. Öyle ki akan çağlayanından ne kadar damla alsam içime kar saydım. Ama yine de dolduramadım gönül ve düşünce haznemi. Ceplerime sevgi, saygı, dürüstlük, vefa biriktirdim kitaplardan. Hayatımı onlarla anlamlandırdım. Kitapların dünyasında kayboldum.

Ervin ALTAN
SOFİE'NİN DÜNYASI / Eleştiri

Justien Gaarder'in kaleme aldığı bu enfes felsefe romanı, okurlarına filozofların hayatını anlatıyor. Hem de akıcı biçimde. Genellikle filozofların hayatı deyince insanlar genelde sıkılır ama bu romanı okuduğunuzda sizi nasıl sürüklediğini göreceksiniz.

Kitabı okumaya başladığınızda her gün posta kutusunda felsefe öğretmeninden Sofie'ye mektuplar karşılıyor bizi. On beşinci yaş gününde "Kimsin?" sorusuyla başlayan ve hayatı düşünmeye yönlendiren felsefi sorular her mektupta farklı bir boyut alır. Bazen de mektup yerine ilginç eşyalar da gönderir. Rüya ile gerçek arasında gidip gelen Sofie iyice felsefeye merak sarmıştır. Her mektubun başında düz mantıkla cevabı basit olan sorular biraz düşünüldüğünde karmakarışık bir hal alıyor. Cevaplarını ise bir sonraki mektupta filozofların hayatıyla gösteriyor bize. Hayatta bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir." diyen Sokrates'ten tutun "Düşünüyorum, öyleyse varım." diyen ve hayatta şüphe etmediği tek şeyin "şüphe etmesi" olan Descartes'e kadar filozofların hayatlarını kuru bir anlatımdan ziyade insanı içine çeken bir üslupla aktarıyor bizlere. Bütün tezleri, sentezleri işliyor öğretmenin sınıfa girmeden önceki karatahta gibi bomboş beynimize.

Başlarına gelen onca olayı anlamlandıramayan felsefe hocası Alberto ve öğrencisi Sofie, bir süre sonra kendilerinin Hilde için yazılmış bir romanın kahramanları olduklarını fark ederler. Notları yazan ve binbaşı yani Hilde'nin babasıdır. Babası kızının hayatı sorgulaması için böyle bir oyun oynamıştır. Felsefenin tarihini ve güzelliklerini gözler önüne seren, birçok dillere çevrilen ve çoğu ülkede satış rekorları kıran bu kitabı herkese tavsiye ederim. Felsefeye merakı olanlar kaçırmasın

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet TEKİN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yaşar ÇALIŞIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Deniz TOPÇU

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Deniz TOPÇU

Fatih KARAKÜTÜK

Yaşar ÇALIŞIR

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok

ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05